

Veverka z vily

O Cvičence

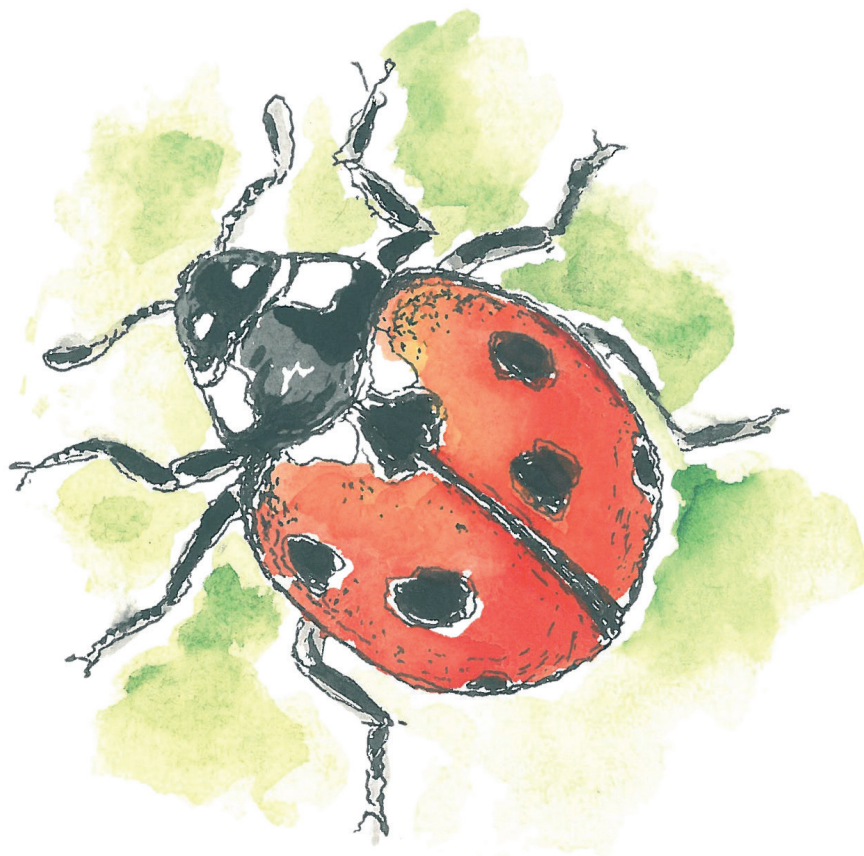
Napsala
Lenka Žaliová

Ilustrovala
Andrea Buchtová

Čas v zahradě Vily Löw-Beer, která leží přímo uprostřed velkého města Brna, plynul. Veverka Věrka ležela na voňavé travičce na oblíbeném místě. Otočila se na břicho, ocáskem pohupovala ze strany na stranu. Upřeně pozorovala zvláštní sochu, která byla od nepaměti součástí zahrady. Byla to z kamene vytesaná dívka. Měla takový zvláštní unavený výraz. Nohy jí volně visely k zemi, ruce opřené o podstavec. Věrka dokázala hodiny ležet u sochy a představovala si, jak se sem asi dostala a co zažila. Nejvíc přemýšlela nad tím, co se stalo s jejím nosánkem. Měla totiž kousek odpadlý. Z dumání ji vyrušilo maminičino volání: „Věrkooooo! Kdepak se zase touláš? Pojd' na oběd!“ Věrka se neochotně zvedla, protřepala si kožíšek, zatřepala oušky a skokem byla na větvi smrku, kde bydleli. Sice nebyla ráda, že ji maminka vyrušila ze snění, ale břicho se jí ozvalo hladem. Zakručelo jí v něm a zažbluňkalo, jako když padne velká kapka vody do fontány. Vběhla do kuchyně, jak je jejím zvykem. „Věrko. Ruce máš umyté?“ zeptala se maminka, i když věděla, že je umyté nemá. „Fuf, vždyť už jdu,“ odfrkla veverka Věrka.

Houbová polévka voněla a Věrce se sbíhaly sliny. Rychle si umyla ruce a dychtivě zasedla ke stolu. Polévku hltala, až ji maminka musela okřiknout. „Věrko, co to je za způsobu? Takto hltat. Kde jsi to viděla?“ kroutila hlavou maminka. „Nezlob se, maminko, když já nemám moc času, víš!? Musím zpátky do zahrady,“ odpověděla veverka Věrka s plnou pusou polévky. „To by mne tedy zajímalo, co máš tak důležitého v zahradě na práci? Nechápu, co ti na té soše tak učarovalo, Věrko?“ zeptala se maminka. „No, to bys asi nepochopila, maminko. Víš, ona je taková celá zvláštní. Moc by mne zajímalo, jak se sem dostala. A vůbec celý její příběh,“ odpověděla tajemně Věrka. Maminka se na chvíli zamyslela. „No, možná bych věděla o někom, kdo by ti o ní něco mohl povědět.“ Do veverky jak když střelí. „Jůůůů. To by bylo prima. A kdo mi to řekne, maminko, nenapínej mě!“ „Přímo pod sochou již dlouhá léta žije rodina Beruškových. Myslím, že děd Berušák by něco mohl vědět. Ale to ti povídám, Věrko, ne že tam vletíš, jak to máš ve zvyku. Musíš být opatrná. Jsou oproti nám přeci jen malinkatí. Všimla jsem si, že zahradníkovi Ctiborovi se na růžích usadily mšice. Pár jich nasbírej pro Beruškovy a vyřid' jim můj pozdrav. A hlavně, Věrko! Nezapomeň na slušné vychování!“ poučila ji maminka.

Věrka třemi skoky, jednou otočkou kolem větve a kotoulem ve vzduchu seskočila ze smrku na trávnik. Přikrčila se, jako správná dáma si narovнала fousky a zavrtěla ocáskem. V zahradě byl klid, nikde žádný člověk ani kočka Čertice na dohled. Rozběhla se k růžím a do lístku nasbírala mšice, jak jí maminka poradila. „Hmm, maminka měla pravdu. Opravdu se tu zahradníkovi zabydlely mšice. Myslím, že z toho radost mít nebude,“ pomyslela si veverka Věrka. Lístek zabalila a namířila si to přímo k soše. Opatrně se k ní přiblížila a hledala, kde bydlí Beruškoví. „Halóó, je tu někdo? Hledám Beruškovy. Posílá mne maminka a nesu Vám něco dobrého,“ zkusila to Věrka. Chvíli se nic nedělo. Věrka to chtěla vzdát, když v malém koutku přímo pod sochou se pohnula tráva a vyšel sám děd Berušák.

„Ale to je vzácná návštěva. Mladá Veverková. Tuším, že Věrka, že ano. Oprav mne, jestli se pletu,“ odpověděl děd. Veverka Věrka zůstala stát s otevřenou pusinkou. „Jéé, dobrý den. Vy mne znáte. Víte, přišla jsem za vámi ohledně důležitých informací, které mi snad můžete říct jen vy. Maminka posílá pozdrav a tady vám nesu něco dobrého,“ odpověděla Věrka a podala dědu Berušákovi mšice. Tomu se rozzářila očka. „Panečku, taková dobrota. To si nechám líbit. Tak se posad' a povídej. Copak bys ráda věděla, za informaci, jak tomu říkáš,“ vybídl děd veverku. Ta mu vše vypověděla.

Děd pozorně poslouchal a přitom si pochutnával na šťavnaté mšici. „Hmmm, tak to tě zajímá. No nevím, jestli ti pomohu, ale něco málo o Cvičence vím,“ odpověděl zamyšleně. „O kom?“ zeptala se Věrka. „O Cvičence. Tak se totiž ta socha jmenuje. Vysochal ji pan Řehořík a stojí tu již dobrých 35 let,“ vyprávěl děd. „Vysochal? Co to znamená?“ zeptala se Věrka. „To znamená, že Cvičenku vytesal sochař přímo z kamene, víš.“ A pokračoval dál: „Nedivím se, že tě tak zaujala. Má své kouzlo a dokonce i tajemný příběh. Jistě sis všimla, že jí chybí kousek nosu. Párkrát do roka, když je měsíc nejvýš na noční obloze a je velký jak mlýnské kolo, Cvičenka ožívá. Stane se z ní skoro člověk. Volně a svobodně se může procházet po celé zahradě. Tuším, že lidé tomu říkají úplněk. Ale má to jeden háček. Může být svobodná jen přesně jednu hodinu od půlnoci. Pak se musí vrátit na své místo,“ vypravoval děd. Věrka se zatajeným dechem pozorně poslouchala. „A co by se, děde, stalo, kdyby se nevrátila? Tak by mohla zůstat živá napořád?“

zeptala se Věrka. „No, v tom je právě ten háček, Věruško. Pokud se nevrátí včas, tak se promění v prach. Už jednou se jí to stalo. Užívala si svobodu a nevěděla si, že její čas se blíží. Stihla to jen tak, tak. Odneseš to její nosík. Kousek z něho se promění v prach,“ ukončil povídání děd. „To je tak vše, co jsem ti mohl vyprávět. Teď jsem unavený a potřebuji si jít odpočinout. Tak se měj hezky, Věruško, a pozdravuj maminku a tatínka,“ rozloučil se děd Berušák.

Veverka Věrka zvědavě zkoumala Cvičenku ze všech stran. Představovala si, jak se svobodně prochází po zahradě. „Panečku, kdybych ji tak mohla vidět a třeba si s ní i popovídat,“ zasníla se veverka. Ze snění ji vytrhla rána šiškou do zad. Rozhlížela se po zahradě. Za stromem uviděla kousek černého peří. „No jo. Uličník Kosák. To jsem si mohla myslet,“ zvolala Věrka. Kosák se rozlétnul a po dvou krouživých otočkách přistál u Věrky. „Ahoj Věrčáku! Co pořád máš s tou sochou? Nehnula ses od ní skoro celý den?!“ vyzvídal Kosák. Veverka Věrka si odfrkla. Neměla ráda, když jí Kosák říkal Věrčáku. Zlobila se na něj ale jen na oko. Kosák je takový malý dareba, ale jinak dobrosrdečný kosí kluk. Věrka Kosákovi vypravovala příběh Cvičenky. Ten se zájmem poslouchal. „Panečku, Věrko, to je ale štěstí. Zrovna dnes bude měsíc na noční obloze přesně tak velký, jak říkal děd Berušák. Mohli bychom se tu sejít a zjistit kolik je na tom příběhu pravdy. Co ty na to?“ mával nadšeně křídly. „To bychom mohli. Ale musím být v noci moc opatrná. Víš, že tu číhá kočka Čertice. Pokusím se nenápadně vyplížit z domu a kolem půlnoci se tu sejdeme,“ odpověděla Věrka a zarazila se. „No jo. Jak poznám, že bude půlnoc? My doma hodiny nemáme.“ „To je snadná pomoc. Víš, že do zahrady je slyšet odbíjení hodin z nedalekého kostela. Stačí napočítat dvanáct a můžeš vyrazit,“ odpověděl Kosák. Mávnul křídly a odletěl pryč.

Věrka se vrátila domů a netrpělivě v pokoji každou hodinu počítala odbíjení hodin. „Devět, deset, jedenáct...“ počítala trpělivě. Už jen jednou a bude půlnoc. Nemohla se dočkat. Maminka s tatínkem spali, a tak se Věrka vykradla potichu z domu o trochu dříve. Opatrně se při každém skoku přikrčila. Snažila se být co nejtišší. Plížila se opatrně trávou přímo ke Cvičence. „Jsi tu brzy!“ bafnul na veverku Kosák, který tam už čekal. Veverka se lekla, jen se jí ocásek naježil. „No to jsou teda způsoby, Kosáku. Takto mě vyděsit!“ pokárala ho Věrka. Kosák se jen smál. Posadili se do trávy a čekali. „Deset, jedenáct, dvanáct...“ odpočítávali společně. „Kosáku, je to tu! Podívej, Cvičenka opravdu ožívá!“ nadšeně vydechla veverka. A opravdu. Naskytl se jim úžasná podívaná. Cvičenka se lehce protahovala. Procvičila si ruce, potom nohy a seskočila z podstavce. Pomalu se procházela a rozhlížela se po zahradě. Namířila si to přímo k fontáně. Posadila se na její okraj a rukou hladila vlnky vody. Kosák i Věrka s úžasem vše pozorovali. Když si Cvičenka užila vodu, rozběhla se k houpačkám a zvesela se houpala

a houpala. Byla do všeho tak zabraná, že si nevšíkala, jak čas plyne. Naštěstí si toho všiml Kosák. „Věrko, vím, že si to užívá, ale myslím, že se jí krátí čas. Asi bychom ji na to měli upozornit.“ Jak to dořekl, ozvalo se odbíjení. Věrka se rozběhla ke Cvičence. Chvíli trvalo, než si jí všimla. Na pomoc přiletěl i Kosák. Létal kolem Cvičenky jak splašený, nalétával na ni a chtěl jí naznačit, že je čas se vrátit. Nejhorší na všem bylo to, že Cvičenka se proměnila na chvíli v člověka a zvířecí řeči nerozuměla. Trvalo dlouhou chvíli, než zpozorněla a uslyšela odbíjení hodin. Rozběhla se, co jí síly stačily. Vyskočila na podstavec a bylo to v pravou chvíli. Hodiny odbily a ona se opět stala kamennou sochou.

Věrka i Kosák byli rádi, že vše dobře dopadlo. Protože byla hluboká noc a oba byli unavení, rozešli se do svých domovů s tím, že si zítra dají sraz u Cvičenky a o všem si budou povídat. Takové dobrodružství mohou zažít opravdu jen v naší kouzelné zahradě.

